

майбутнє. Завдяки комплексному характеру, інвестиційний процес впливає не тільки на розвиток галузей економіки, а і на регіональну економіку.

Для суттєвого покращення інвестиційного клімату, ефективного розвитку інвестиційної діяльності та покращення стану інвестиційного середовища в Україні необхідно повсякденно зміцнювати інститути державної влади, вдосконалювати законодавчі акти, особливо ті, які безпосередньо стосуються інвестиційного ринку та розробляти дієві механізми залучення коштів.

Список літератури: 1. Закон України Про інвестиційну діяльність 1561-ХІІ (1561-12 } від 18.09.91
2. Маслий В.В., Питель С.В. Прямі іноземні інвестиції: ретроспективний аналіз// Актуальні проблеми економіки. - 2008.- № 11. С. 70-81 3. Сабліна Н.В. Аналіз привлечення прямих іноземних інвестицій в економіку України на сучасному етапі розвитку.- 2011!.-№ Бізнес інформ>Г22(1)

С Ю .Альошин, асистент, НТУ «ХПІ»

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ

Кінець минулого сторіччя охарактеризувався переходом усіх розвинених світових держав на інноваційний шлях розвитку, коли основним фактором економічного росту є володіння унікальними, недоступними іншим, технологіями й знаннями. Безпеліційним стало твердження, що створення інноваційного виробництва товарів або послуг дає незаперечні конкурентні переваги в довгостроковій перспективі.

Однак в Україні інноваційні процеси на макро- та мікро- рівнях поки що не набули необхідного розвитку. Така ситуація є наслідком багатьох причин. По-перше, обмеженість ресурсів, зокрема фінансових. Так державне фінансування майже відсутнє і є досить непрозорим. А приватний інвестор фінансує лише найменш ризиковані сектори економіки. Наприклад, у 2011 році приватні інвестори більш за все фінансували НДДКР по таких видах економічної діяльності: операції з нерухомим майном; металургійне виробництво, виробництво транспортних засобів та різного устаткування, в тому числі електричного [2, с. 94]. Таким чином, інноваційно активним

підприємствам у всіх інших галузях економіки доводиться розраховувати лише на власні сили. Також в країні спостерігається така тенденція, що, якщо компанія має досить міцні позиції на ринку, її продукція знаходить попит і не зазнає тиску з боку конкурентів, то її керівництво не вважає за потрібне впроваджувати будь-які інновації.

Обмеженість ресурсів в вітчизняному господарському секторі та небажання впроваджувати інновації призводять до різкого зменшення попиту на нові розробки і, як наслідок, до деградації наукового сектору економіки, який сьогодні знаходиться в такому стані, що у випадку збільшення такого попиту є дуже великі сумніви, що вітчизняна наука зможе його задовольнити. Це все призводить до того, що, наприклад, у 2011 році в структурі українського експорту найбільшу питому вагу мали чорна металургія, продукція сільського господарства, різні мінеральні продукти (сіль, сірка, Цемент, вугілля тощо), продукція машинобудування [2, с. 36], що за теорією технологічних укладів СЮ. Глазьева відноситься до 2-го, 3-го та частково до 4-го технологічних укладів, а, отже, відставання від провідних країн світу обчислюється вже майже 70-ма роками. Така ситуація є загрозливою для національної безпеки країни.

За таких умов надання вітчизняним промисловим підприємствам нових, адаптованих механізмів забезпечення відтворення інноваційних процесів є вкрай важливим. Особливо це стосується методів та механізмів управління інноваційним розвитком промислових підприємств.

З нашої точки зору стратегічне планування для цілей інноваційного розвитку промислових підприємств є одним з таких інструментів, який має, перш за все, підвищити ефективність та прогнозованість інноваційного розвитку таких підприємств. Стратегічне планування в даному випадку дозволяє бути впевненим у виборі напрямків інноваційного розвитку організації, проаналізувати можливі зміни у її зовнішньому середовищі з тим, щоб в процесі інноваційного розвитку організації забезпечити наявність у

підприємства певних конкурентних переваг, необхідних для досягнення організації своєї мети.

Таким чином, послідовне відтворення та нарощування інноваційних процесів на вітчизняних промислових підприємствах в умовах кризи є вкрай важливим завданням і потребує залучення нових способів управління інноваційним розвитком організації, зокрема механізмів стратегічного планування, що само по собі має стати новою конкурентною перевагою.

Список літератури: 1. Антонюк Я.Л., Поручник А.М., Савчук В.С. Інновацієтеорія, механізм розробки та комерціалізації: Монографія. - К.: КНЕУ, 2003. - 394 с. 2. Наукова та інноваційна діяльність в Україні. - Київ: ДП «Інформаційно-видавничий центр Держстату України», 2012. - 305 с. 3. Салига С.Л., Жилінська Л.О. Стратегічне планування на підприємствах: монографія. - Запоріжжя: КПУ, 2009. - 138 с.

Т.В. Біловус, асистент кафедри менеджменту Національний університет ДПС України

ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНА МОДЕЛЬ РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Забезпечення економічного зростання в Україні зумовлює високу актуальність проблеми досягнення його сталості та темпів. Сучасна економіка України характеризується високим рівнем зносу основних фондів, значна їх частина є фізично та морально застарілою. Виходом із такого становища є модернізація економіки на основі технологічного інноваційного оновлення. Стратегічну основу сталого економічного зростання в сучасних умовах формують рівень розвитку і динамізм інвестиційно-інноваційних процесів.

Проблема запровадження інноваційно-інвестиційної моделі розвитку національної економіки стала наріжним каменем досліджень низки вітчизняних науковців, серед яких слід відзначити К. Алексєєву, А. Білюка, Т.Васильєву, О.М.Гайдамака, В.М.Лебідь, Д. Войнорубова, Н. Клименко, С. Лакіш, А. Мерзляк, О. Михайловської, Т. Покотило, Н. Свірідової, Г. Смовкіної, В. Чернобаєва, О. Шевченко та ін..